

NYT OM MILJØ & UDVIKLING

Februar 2010 • Nr. 64

92-gruppen – Forum for Bæredygtig Udvikling er et samarbejde mellem 21 danske miljø- og udviklingsorganisationer. 92-gruppen arbejder for fremme af en bæredygtig udvikling i verden

© Kate Holt / WWF-UK

Indhold

Plan B	1	COP15 - et symptom på nullerne	7
COP15 og Danmarks rolle	2	Haiti: Et lærestykke i illegitim gæld	8
Job not done - ingen tid til middagslur	3	Udenrigspolitiske interesser i EU's bistand?	8
Copenhagen Accord og de rige landes klimaansvar	4	Arrangementer	10
EU's klima-lederskab - en ødelagt grammofonplade	5		
Nu skal tilliden genopbygges	5		
For Civilsamfundet i Syd var COP15 ikke afslutningen - men begyndelsen	6		

Plan B

Af Mette Gjerskov, MF (S), klima- og miljøordfører

Jeg sad ude i Bella Center den iskolde nat i december. Håbet svandt. Det stod klart, at strategien havde slået fejl. Fiaskoen var åbenlys, statsministeren kastede håndklædet i ringen og forlod mødet. Og vi endte med

det slappeste papir i mands minde: Copenhagen Accord.

Verden venter stadig på os. 100.000 mennesker foran Christiansborg krævede det. Så

vi må videre. Kaste fiaskoen af os, og fortsætte arbejdet. Målet er klart: en bindende og ambitiøs klimaafteale i december ved COP16 i Mexico. Danmark har stadig ansvaret som formandsland. Vi har serveren og verden venter. Det stresser åbenbart ikke regeringen. Hvor er lederskabet?

”Danmark har stadig ansvaret som formandsland. Vi har serveren og verden venter. Det stresser åbenbart ikke regeringen.”

Vi Socialdemokrater har en Plan B. Først en evaluering af COP15, så vi kan hjælpe Mexico med ikke at begå de samme fejl, som Danmark gjorde. En mødeplan, der samler verdens lande. En fortsættelse af Grønlandsdialogen. En Plan B, der bygger på gode relationer, og inddrager NGO’erne og deres værdifulde kontakter i hele verden. Og vi skal klart fortælle verden, at Kyoto ikke er død!

Vores Plan B sætter turbo på klimadiplomati og EU. Regeringen må forlænge særbevillingerne i ministerierne. Vi må samarbejde tæt med den nye klimakommissær om en

massiv EU-indsats. EU må vise vejen ved at gå fra 20 pct. til 30 pct. reduktioner – et løfte, som nu har svævet i luften i umindelige tider, men ikke er kastet på bordet endnu.

”Vi Socialdemokrater har en Plan B [...] så vi kan hjælpe Mexico med ikke at begå de samme fejl, som Danmark gjorde.”

Og så må vi have en Plan B for Danmarks nationale indsats. Danmark skal være verdens første CO2-neutrale industriland, og vi skal være totalt uafhængige af olie, gas og kul om 40 år. Socialdemokraterne har fremlagt en plan med første skridt på vejen. En plan for klimajobs i tusindvis, energiforbedringer af bygninger, el-biler, skrotning af oliiefyr, forskning i bølgekraft og geotermi. En plan for klimainnovation med en fond, der massivt kan investere i dansk erhvervsliv.

Danmark må tage lederskab. Rette op på fiaskoen ved at lægge alle kræfter i COP16. Og ikke mindst investere massivt herhjemme, mens vi venter på verden.

COP15 og Danmarks rolle

Af John Nordbo, klima- og miljøchef i WWF Verdensnaturfonden

Forleden forklarede klima- og energiminister Lykke Friis i Folketinget, at COP15 var ”*det muliges kunst*”. Det magre resultat af klimatopmødet skyldes, at verdens lande ikke havde den tilstrækkelige politiske vilje til at gå videre. Det er et bekvemt synspunkt, for hvis verdens lande ikke ville særligt meget, så er der heller ikke grund til at se nærmere på den rolle, som værten for mødet – Kongeriget Danmark spillede. Men det er også for nemt et synspunkt.

Som formandskabsland havde Danmark en afgørende indflydelse på tilrettelæggelsen af forhandlingerne, og man brugte – eller rettere misbrugte – denne magt til at søge et resultat, som var utilfredsstillende for flertallet af verdens lande.

”Connie Hedegaard havde ellers højtideligt lovet, at Danmark ville være et upartisk formandskabsland.”

Connie Hedegaard havde ellers højtideligt lovet, at Danmark ville være et upartisk formandskabsland. På COP14 i Poznan erklærede hun, at “*Vi vil gøre vores yderste for at være alles COP-formand*”. Hun præciserede, at formandskabet ville lægge nationale interesser til side og heller ikke optræde som hverken EU eller et rigt land. Men for strategerne i den danske centraladministration var det ikke tilstrækkeligt at være verdens mægler og ydmyge tjener, man ville være verdens fører. Derfor så de stort på, at det i Poznan blev besluttet, at der på COP15 skulle aftales nye reduktionsmålsætninger for de rige lande under Kyoto-

protokollen. Strategerne havde i deres visdom fundet ud af, at Kyoto-protokollen ikke var god nok, så den kunne man da sagtens skrotte. At der var over 130 lande, som klart havde givet udtryk for det modsatte, betød ikke noget for det danske formandskab.

”Men for strategerne i den danske centraladministration var det ikke tilstrækkeligt at være verdens mægler [...] man ville være verdens fører.”

Mere end 100 lande ønskede også, at forhandlingerne skulle munde ud i en juridisk bindende aftale. Alligevel valgte det danske formandskab hele to måneder inden COP15 at droppe ideen om at nå så langt.

Det ville være synd at sige, at der var stor tillid til det danske formandskab, da COP15 begyndte – men det var der så sandelig gode grunde til. Derfor kan Danmark ikke frikende sig selv. Vi har ikke *hele* skylden for fiaskoen på COP15 – men vi hjalp den godt på vej.

Job not done - ingen tid til middagslur

Af Tove Maria Ryding, klimamedarbejder i Greenpeace

Efter den store klima-konfrontation i Bella Centret i december kan man måske godt forstå, at danske politikere og embedsfolk har lyst til at få sovet COP15 ud af blodet og indhente lidt afspadsring. Men så længe alverdens benzinmotorer og kulkraftværker pumper videre for fuld hammer, er der intet, der hedder "time out" i kampen mod den globale opvarmning.

”[...] så længe alverdens benzinmotorer og kulkraftværker pumper videre [...], er der intet, der hedder "time out" i kampen mod den globale opvarmning.”

Videnskaben har slået fast, at de globale udledninger af drivhusgasser skal toppe indenfor en ganske kort årrække, hvis vi stadig skal have en seriøs mulighed for at holde den globale temperaturstigning under to grader celsius. Hvilket er nødvendigt for at undgå de såkaldte "tipping points", hvor vi pludselig kommer til at opleve store forandringer - såsom f.eks. afsmeltning af den grønlandske indlandsis - forandringer som i sig selv vil forstærke den globale opvarmning og drive situationen helt ud af vores kontrol.

Og allerede nu må det stå lysende klart for alle, at københavntopmødet ikke leverede den aftale, der kan løse klimakrisen. Derfor haster det med igen at få sat gang i FN's to forhandlingsgrupper. Og træthed eller ej, så er det et faktum, at den danske regering, ved at påtage sig værtskabet for COP15, også sagde ja til at have formandskabet for FN's klimaforhandlinger indtil COP16.

Dermed har Danmark et centralt ansvar for at få sat gang i FN-processen – et ansvar der, situationens alvor taget i betragtning, nærmest kan sammenlignes med at være kaptajn på Titanic. Videnskaben har råbt "isbjerg", men det er stadig ikke for sent at ændre kurs. Derfor er det ikke nu, kaptajnen skal snuppe en middagslur.

”[...] den danske regering [...] sagde ja til at have formandskabet for FN's klimaforhandlinger indtil COP16. Dermed har Danmark et centralt ansvar for at få sat gang i FN-processen [...]”

Spørgsmålet er så, om verdens regeringer i Mexico vil være klar til at indgå den ambitiøse, retfærdige og juridisk bindende aftale, som verden behøver. En ting er sikkert: Hvor vanskeligt det end er at hæve ambiti-

onsniveauet og indgå en aftale, så vil det være endnu sværere for politikerne efterfølgende at skulle erkende, at "vi så isbjerget,

men vi kunne ikke blive enige om at dreje på roret".

Copenhagen Accord og de rige landes klimaansvar

Af Troels Dam Christensen, koordinator for 92-gruppen.

Her den 31. januar havde verdens lande mulighed for at melde deres mål for drivhusgasreduktioner ind til den Copenhagen Accord, der kom ud af klimatopmødet i København. Kun 55 lande sendte mål ind, og resultatet er nedslående – især for de rige lande. Videnskaben siger, at de rige lande skal reducere 25-40 pct. - og nok nærmest 40 pct. - i 2020 i forhold til 1990, for at vi har en rimelig chance for at holde den globale temperaturstigning under de 2 grader, som er målet i Copenhagen Accord.

Alligevel ligger de reduktioner, som de rige lande har budt ind med, langt under dette, nemlig i størrelsesordenen 11-19 pct. EU melder fortsat et åbenlyst utilstrækkeligt mål på 20 pct. reduktion ind – og kun 30 pct. hvis andre gør mere. USA kan kun svinge sig op på 4 pct., og et land som Canada mener, at de skal have lov at udlede mere i 2020 end de gjorde i 1990.

"Videnskaben siger, at de rige lande skal reducere 25-40 pct. [...] Alligevel ligger de reduktioner, som de rige lande har budt ind med, langt under dette [...]"

Hvad angår finansieringen til udviklingslandene tyder alt på, at de penge, som er lovet under Copenhagen Accord, langt

overvejende vil være genbrugte bistandsmidler. For nyligt måtte den engelske regering erkende, at langt de fleste penge fra dem ville blive midler, der allerede er lovet før. Og det samme gælder for langt de fleste andre lande herunder Sverige og Danmark, hvor det er udviklingsbistanden, der må holde for. Altså ikke nye penge til ulandene bare en ny overskrift.

"Ikke underligt, at ulandene har svært ved at se, at de rige lande tager deres klimaansvar alvorligt."

Ikke underligt, at ulandene har svært ved at se, at de rige lande tager deres klimaansvar alvorligt. Og måske derfor, at så få ulande har tilsluttet sig Copenhagen Accord, fordi de godt kan se, at det bliver en tabersag for dem, der har forurennet mindst men bliver hårdest ramt af klimaændringerne.

Det er nu på tide at erkende, at Copenhagen Accord ikke er vejen frem til en tilstrækkelig og retfærdig klimaaftale. Der findes kun én vej nemlig gennem forstærkede forhandlinger i de to forhandlingsspor under Klimakonventionen, hvor de rige lande nu i langt højere grad må tage deres klimaansvar på sig og levere reduktioner og finansiering, der svarer til dette ansvar.

EU's klima-lederskab - en ødelagt grammofonplade

Henrik Bang Andersen, aktivist i Afrika Kontakt

Den 31. januar var der var frist for de store CO2-udledende lande til at indberette deres frivillige CO2-mål til FN. Den 28. januar indberettede EU, at Fællesskabet vil reducere sit udslip med 20 pct. - og altså ikke 30 pct. - i 2020. Af den skriftlige indberetning gentages det, at "som del af en global og omfattende aftale fastholder EU sit tilbud om en reduktion på 30 pct. under betingelse af, at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsnedsættelser, og at udviklingslandene yder et passende bidrag, der svarer til deres ansvar og formåen."

Sagt med andre ord, så har EU ikke lært en tøddel af sin egen fiasko-deltagelse i klimatopmødet. Skal man tro det billede, der har tegnet sig i mediernes, så blev Copenhagen Accord til i forhandlingerne mellem USA, Kina, Indien og Sydafrika – mens EU sad med hænderne i skødet ude i december-kulden.

"Fællesskabet vil reducere sit udslip med 20 pct. - og altså ikke 30 pct. - i 2020. [...]"

Blame-game spin eller ej, så har EU et massivt behov for at rejse sig fra den beskidte affære, som København endte i.

Den 31. januar var den første vigtige dato efter klimatopmødet og var altså en oplagt lejlighed for at revidere EU's taktik og klima-diplomati. Men som en ødelagt grammofonplade fortsætter EU blot i samme rille.

"Dette kan på ingen måde være udtryk for det 'lead by example' princip, som EU konsekvent har påstået at følge."

Dette kan på ingen måde være udtryk for det 'lead by example' princip, som EU konsekvent har påstået at følge. Snarere er det udtryk for en 'noget-for-noget' mentalitet, som i København klart viste sig at give bagslag.

Et reduktionsmål på 20 pct. for en blok af 27 industrilande er utilstrækkeligt, og det underminerer EU's troværdighed - især overfor udviklingslandene - idet målet ligger langt under det, som er nødvendigt for at holde temperaturstigningerne under 2 grader.

EU burde have modet til at forpligte sig til 30 pct. uden at vente på, at andre følger trop – se det ville være lederskab.

Nu skal tilliden genopbygges

Af Mattias Söderberg, leder af det økumeniske klimasekretariat, Folkekirkens Nødhjælp

Der er brug for hurtig handling fra de rige lande, hvis den nødvendige tillid i klimaforhandlingerne skal genopbygges.

Det nedslående resultat fra COP15 og den manglende fremdrift i de sidste års klima-

forhandlinger har skabt en situation, hvor tilliden mellem landene er i bund. Det er altid svært at give enkelte spillere skylden, men i dette tilfælde er det klart, at de rige lande har et stort ansvar, da de ikke har leveret, hvad de skulle.

”Det er altid svært at give enkelte spillere skylden, men i dette tilfælde er det klart, at de rige lande har et stort ansvar [...]”

Nye forpligtelser under Kyoto-protokollen, gennemførelse af aftaler fra Bali, lovede udspil om EU's klimafinansiering til de fattige lande. Der er mange eksempler på, at de rige lande ikke har leveret, hvad de har lovet. COP15 blev kulminationen, hvor nogle få lande med Danmark i spidsen kom med Copenhagen Accord, en aftale som var forhandlet udenom det store fællesskab i FN.

Klimaet venter ikke på den politiske proces, og den globale temperatur stiger fortsat. Det er derfor helt nødvendigt, at forhandlingerne i FN kommer i gang igen, og at de nu rykker hurtigt sammenlignet med de sidste to år. Det eneste, der kan få forhandlingerne til at tage store skridt fremad, er øget tillid,

og det eneste der kan skabe tillid er, at landene begynder at handle. De rige lande er dem, der har mest at levere og det er dem, der bør tage de første skridt.

Der er allerede mange løfter fra tidligere forhandlinger, der ikke er gennemført, og der findes mange muligheder for at vise, at man tager klimaforhandlingerne seriøst. For eksempel ved i foråret at betale ind til klimafonden for de mindst udviklede lande, eller tage konkret stilling i debatten om ny og additional finansiering og sikre, at penge til klimaaktiviteter i udviklingslande ikke tages fra allerede lovet bistand.

”De rige lande er dem, der har mest at levere og det er dem, der bør tage de første skridt.”

De kommende måneder bliver afgørende for den videre proces. Det er nu der skal handles, hvis tilliden i klimaforhandlingerne skal genopbygges.

For Civilsamfundet i Syd var COP15 ikke afslutningen - men begyndelsen

Af Peter With, klimaprojektkoordinator, 92-gruppen

Forventningerne og forberedelserne til COP15 medførte i de fleste udviklingslande en kraftigt stigende opmærksomhed på klimaforandringerne og de internationale forhandlinger.

”Vi har fået et helt nyt samarbejde med regeringen,” fortæller Tamiru Woldemariam, en NGO-repræsentant fra Etiopien, som jeg møder i Bella Center under COP15. Etiopiens regering fører ellers en stram kurs overfor NGO'er, men i klimasagen er det anderledes: *”Nu mødes vi med regeringens forhandlere og taler sammen før og efter klimamøderne i FN,”* fortsætter han. NGO'ernes deltagelse i klimaforhandlingerne med observatørstatus brød de sædvanlige barrierer til myndighederne. *”Vi kunne deltage i de samme møder som vores*

forhandlere, og gå lige hen til dem med vores anbefalinger,” forklarer han.

”Også i Mali, Malawi, Cambodja og Nepal, for blot at nævne et par stykker, er der i løbet af 2009 oprettet klimanetværk.”

Tamiru og en række andre østafrikanske NGO-kolleger blev klædt på til forhandlingerne på en træningsworkshop i Nairobi i april 2009 arrangeret af Folkekirkens Nødhjælp med støtte fra 92-gruppens projekt ”Stronger Southern Voices in the International Climate Negotiations”.

Det vigtigste arbejde sker dog på hjemmefronten. I januar i 2009 etableredes ”Ethiopian Civil Society Network on Climate

Change” med fokus på forhandlingerne mod COP15 og fokus på indsatsen omkring projekter vedr. klimatilpasning og CO2 reduktion. ”Vi arbejder for at sikre inddragelse af civilsamfundet, når der skal igangsættes klimaprojekter,” fortæller Tamiru. ”Her bliver det nok en større udfordring at samarbejde med regeringen,” forudser han.

”Ofte er de nye netværk skrøbelige, men de har lagt ambitiøse planer for det fremtidige arbejde [...]”

Billedet fra Etiopien gentager sig i mange andre udviklingslande: Også i Mali, Malawi, Cambodja og Nepal, for blot at nævne

et par stykker, er der i løbet af 2009 oprettet klimanetværk. Gennem projektet ”Stronger Southern Voices” har 92-gruppens medlemmer og andre partnere bidraget til at støtte disse initiativer. Ofte er de nye netværk skrøbelige, men de har lagt ambitiøse planer for det fremtidige arbejde; for Syd NGO’erne er COP15 ikke afslutningen på en proces, men blot begyndelsen.

For yderligere oplysninger om 92-gruppens Sydprojekt ”Stronger Southern Voices” se www.climatecapacity.org og www.92grp.dk

COP15 - et symptom på nullerne

Af Nils Brøgger Jakobsen, Kampagnemedarbejder i Mellempøkeligt Samvirke.

Resultatet af COP15 er en katastrofe for bekæmpelsen af klimaforandringerne, men er samtidig udtryk for en yderst uheldig tendens i forhold til den globale governance. Nullerne vil blive husket som det årti, hvor de multilaterale organisationer blev svækket, og verdens ledere viste sig ude af stand til at håndtere de globale udfordringer, verden står overfor. Ikke blot FN og FN’s klimaforhandlinger går ud af nullerne i dyb krise. Også Verdenshandelsorganisationen WTO har i løbet af dette årtusindes første årti ikke formået at levere et eneste eksempel på, at verdens ledere har kunnet blive enige om en handelspolitisk aftale.

”Nullerne vil blive husket som det årti, hvor de multilaterale organisationer blev svækket, og verdens ledere viste sig ude af stand til at håndtere de globale udfordringer [...]”

Læren fra nullerne er ellers krystal klar – der er behov for politiske beslutninger og global governance uanset om man taler fødevarerpolitik, finanspolitik eller miljø/klimapolitik. I disse år sker der spændende og dramatiske reformer af magtstrukturerne mellem verdens stormagter – nye

spirer frem og andre svinder bort. Måske dette er grunden til handlingslammelse i de store multilaterale organisationer? Et er sikkert, hvis ikke verdens ledere i fremtiden sætter sig til forhandlingsbordet med større forhandlingsvilje, end hvad der blev udvist i København, ser fremtiden mørk ud – ikke blot hvad angår klima, men også i et bredere perspektiv.

”[...] hvis ikke verdens ledere i fremtiden sætter sig til forhandlingsbordet med større forhandlingsvilje, [...] ser fremtiden mørk ud [...]”

Verdens multilaterale organisationer er kun, hvad medlemslandene gør dem til. Derfor bør man, frem for at fokusere på organisationernes evne til at levere resultater, fokusere på medlemslandenes villighed til at indgå aftaler. COP15 viste sig på den ene side at bestå af forhandlinger, som var for politiske til embedsmændene og på den anden side for tekniske til politikerne. Det kan ikke forventes, at kommende forhandlinger bliver mindre komplicerede, men resultater skal der til. 10’erne må ikke på samme vis som nullerne blive et årti, som huskes for politikernes manglende vilje til at tage hånd om klodens udfordringer.

Haiti: Et lærestykke i illegitim gæld

Lars Koch, Politikmedarbejder, IBIS

Efter Haiti blev ramt af det altødelæggende jordskælv, har landet behov for alle midler til nødhjælp og genopbygning. Derfor har solidaritetsgrupper jorden rundt opfordret til at eftergive Haitis gæld.

Det har der været stor lydhørhed for. De fleste OECD-lande i Parisklubben har droppet gælden. Danmark eftergav de små 600.000 kroner, Haiti skyldte Danmark. Det er både godt og skidt. Haiti skal selvfølgelig have eftergivet gælden, så de ikke skal bruge deres sparsomme ressourcer på at betale af på gammel gæld til de rige lande. Men det er skidt, fordi gældseftergivelsen fra Danmark og andre rige lande bliver finansieret over ulandsbistanden. Og det er rigtig skidt, at Danmark og andre rige lande ikke for længst har droppet en gammel og illegitim gæld, der for Danmarks vedkommende er fra 1978, mens diktatoren Baby Doc stadig var ved magten på Haiti.

"[...] det er rigtig skidt, at Danmark og andre rige lande ikke for længst har droppet en gammel og illegitim gæld [...]"

Det er et klassisk eksempel på illegitim gæld, hvor Danmark også må have et ansvar for at have givet uansvarlig långivning

til et diktatur, sandsynligvis primært for at fremme danske eksportinteresser, som man ikke med rimelighed kan kræve tilbagebetalt af den nuværende regering på Haiti.

Blandt de største kreditorer for Haitis samlede gæld på ca. 1 milliard dollars er IMF og den Interamerikanske Udviklingsbank (IDB). Danmark har en stemme i begge institutioner. Derfor har en række organisationer omkring 92-gruppen opfordret den danske regering til at arbejde for, at disse institutioner eftergiver gælden. Vi venter spændt på regeringens stilling til dette.

"Samtidig har vi understreget behovet for, at IMF og andre ikke giver nødhjælp som lån. Det er uansvarlig långivning [...]"

Samtidig har vi understreget behovet for, at IMF og andre ikke giver nødhjælp som lån. Det er uansvarlig långivning, hvilket IMF også efterfølgende har erkendt. Men i stedet for at IMF selv finansierer afdrag på et lån til nødhjælp på 100 millioner dollars til Haiti, så har IMF opfordret donorsamfundet til at betale Haitis renter og afdrag på lånet, hvilket igen vil gå fra bistandskasserne. Dette er ikke rimeligt.

Udenrigspolitiske interesser i EU's bistand?

Henrik Bang Andersen, aktivist i Afrika Kontakt

I årevis er EU blevet kritiseret for sin udenrigspolitik og manglende evne til at tale med "én stemme" - senest under klimatopmødet i København. Men det skal der laves om på nu.

Med Lissabon Traktaten overdrager medlemslandene en del af deres suverænitet på et kerneområde, nemlig udenrigspolitikken, med det formål at oprette en fælles uden-

rigstjeneste 'European External Action Service' for at styrke EU's stemme i globale sammenhænge.

"Med Lissabon Traktaten overdrager medlemslandene en del af deres suverænitet på et kerneområde, nemlig udenrigspolitikken [...]"

Udenrigstjenesten har til formål at støtte den tidligere handelskommissær Catherine Ashton i hendes nye job som den første egentlige udenrigsminister i EU. Tjenesten vil formentlig få eget hovedkvarter, budget og en stab på op mod 6000 ansatte. Den skal desuden dække mere end 130 "EU-ambassader", som fremover overtager rollen for de nationale ambassader, der tidligere har fungeret som delegationer under det roterende formandskab.

"Faren ved at underlægge bistand og humanitær hjælp den nye udenrigstjeneste er, at udenrigspolitiske interesser blandes ind i bistanden [...]"

De nye "EU-ambassader" skal bl.a. overvåge implementeringen af EU's mange aftaler med tredjepartslande herunder bistand og handel, samt koordinere medlemslandenes diplomati på området. Der er med andre ord tale om et magtfuldt apparat, der skal tale EU's stemme overfor omverdenen. Uden-

rigstjenesten kommer ikke til at dække over international handel, men dens rolle på områderne udviklingsbistand og humanitær nødhjælp er stadig uklar. Med Barrosos nye Kommission er der ganske vist lagt op til både en udviklingskommissær og en kommissær for humanitær nødhjælp. Men på spørgsmålet om forholdet mellem kommissærerne og Ashton har Barroso ifølge European Voice forklaret, at de to Kommissærer, skal "yde en supportrolle [...] og fungere som stedfortræder for Udenrigsministeren".

Faren ved at underlægge bistand og humanitær hjælp den nye udenrigstjeneste er, at udenrigspolitiske interesser blandes ind i bistanden, som ellers først og fremmest bør baseres på fattigdomsbekæmpelse. Der er for eksempel i forvejen en stigende tendens i EU til at linke bistanden til hjemsendelsesaftaler af flygtninge med modtagerlandet - eller til implementeringen af handelsaftaler.

ARRANGEMENTER

Tirsdag d. 9. Februar

Kl. 16.00-18.00

Københavns Universitet (Lokalnummer vil blive oplyst ved tilmelding).

CSR-Forum inviterer til: Paneldebat om CSR OG SKAT

Mange virksomheder har efterhånden en CSR-politik, der dækker områder som miljø, klima, arbejdstagerrettigheder, menneskerettigheder og anti-korruption. Men kan en virksomhed hævde at være socialt ansvarlig uden at forholde sig til sine skattebetalinger og dermed økonomiske bidrag til de samfund, som en del af denne agenda?

Paneldebat ved: Tine Roed, Direktør for Dansk Industri med skat og CSR som særlige ansvarsområder, Rasmus Feldthusen, professor ved Københavns Universitet og Lars Koch, Politikmedarbejder i IBIS samt moderator, Thomas Ravn-Pedersen, Redaktør for dokumentartimen ved Danmarks Radio.

Tilmelding: Kan ske ved at sende navn til Angelica Berg: ab@csrforum.dk senest d. 5. februar. Deltagelse er gratis og medlemskab i CSR Forum er ikke et krav. Yderligere information: Sarah Kristine Johansen: skj@ibis.dk
Læs mere på www.csrforum.dk

Fredag d. 19 – søndag d. 21 februar

Natur & Ungdom

Klostermøllevvej 46A

8660 Skanderborg

Tirsdag d. 23. Februar

Kl. 16:00-18:00

Mellemfolkeligt Samvirke

Fælledvej 12, Møderiet 1. sal

2200 København N

2. tirsdag i måneden

kl. 17.00-19.00

Hvor: En cafe i København

(Se: www.greendrinks.org)

GenerationK & Natur & Ungdom inviterer til: Klostermølle KlimaWeekend
Praktiske workshops og teoretiske debatter om årtiets udfordringer.

Tilmelding: hb@Nogu.dk

Yderligere information: www.nogu.dk

MS Det'batter inviterer til: COP15: Flopenhagen or still Hopenhagen?

Oplæg ved: Trine Pertou Mach, Forkvinde i Mellemfolkeligt Samvirke
Martin Lidegaard, Formand for Concito – Danmarks grønne tænketank
John Nordbo, Klima og Miljøfaglig chef i WWF.

Se det fulde program her: www.ms.dk/kalender

Green Drinks København

I over 300 byer verden over mødes folk med interesse for miljø til en månedlig uformel komsammen kaldet Green Drinks. Hensigten er at skabe netværk på tværs af NGO'er, industri, universiteter og andre med interesse for miljø, bæredygtighed og CSR. Mange mennesker har på denne måde udvekslet erfaringer, fundet jobs, skabt netværk, m.v.

Pris: Gratis, men tilmelding modtages gerne: greendrinks.cph@gmail.com

Yderligere oplysninger: Kontakt Anders Knudsen: 2239 0103

Øko-kalenderen på Øko-info

Nyt om grønne og økologiske arrangementer fra hele landet på:

www.eco-info.dk

Redaktion

Dette nummer af nyhedsbrevet er redigeret af Troels Dam Christensen, 92-gruppen og Lisbeth Schlottmann Larsen, WWF Verdensnaturfonden

Tidligere numre kan ses på

www.92grp.dk

Ønsker du at til- eller afmelde nyhedsbrevet, send en mail til:

92-gruppens_nyhedsbrev@wwf.dk

92-gruppen

c/o Care Danmark
Nørrebrogade 68 B

2200 København N

T 35 24 50 90

E 92grp@92grp.dk